

Viết ở Rừng Phong

Truyện Kiều

Trong Truyện Kiều, riêng Từ Hải không thề. Họ Từ chỉ hẹn với Kiều bao giờ có mười vạn tinh binh, sẽ rước nàng về cùng sống. Kiều thề, Kim Trọng thề, Thúc Sinh thề. Mã Giám Sinh, Tú Bà, Sở Khanh, Bạc Hạnh đều thề thật nặng lời. Trong Kiều, Nguyễn Du cho các nhân vật xấu thề qua loa thôi, như Mã Giám Sinh thề:

*Cạn lời khách mới thưa rằng
Bước chân thôi cũng xích thẳng nhiệm trao
Mai sau dầu có thế nào
Kìa gương nhật nguyệt nọ dao qui thân...*

Lời thề mơ hồ. Trong tiểu thuyết Kim Vân Kiều của Thanh Tâm Tài Nhân, Mã Giám Sinh thề:
– Nếu Mã Qui đem lòng phụ bạc lệnh ái thì thân này sẽ bị đao kiếm băm vằm làm muôn mảnh.

Trong Kiều, Sở Khanh không thề nguyên gì cả:

*Lặng nghe lẩm nhẩm gật đầu:
Ta đây nào phải ai đâu mà rằng
Nàng đã biết đến ta chẳng
Bể trâm luân lấp cho bằng mới thôi!*

Trong truyện Kim Vân Kiều, Sở Khanh thề:

– Nếu ta phụ bạc nàng hay để cho nàng bị khổ nhục thì thân ta sẽ bị muôn ngàn sâu bọ đục khoét tơi bời.

Bạc Hạnh trong Kiều, khi bị đòi phải thề, chỉ:

*...Quý xuống vội vàng
Quá lời nguyện hết Thành hoàng, Thổ công...*

Trong truyện Kim Vân Kiều, gã thề:

– Nếu tôi phụ bạc Vương Thúy Kiều, tôi sẽ chết dưới một ngàn lưỡi dao.

Tố Như chỉ tả sơ cuộc ân đền, oán trả của Kiều:

*Lệnh quân truyền xuống nội đao
Thề sao thì lại cứ sao gia hình.
Máu rơi, thịt nát tan tành
Ai ai trông thấy hồn kinh, phách rời.*

Mơ hồ thế thôi.

Nhưng Kim Vân Kiều của Thanh Tâm, tả cuộc trả thù cực kỳ rùng rợn:

...Một hôm Thúy Kiều kể những chuyện ân oán đến với nàng ở thành Lâm Tri, Từ Minh Công nói:

– Ta sẽ cho năm vạn tinh binh đến quét sạch cái thành đó để trả thù cho phu nhân.

Thúy Kiều vội thưa:

– Chỉ có mấy tên Mã Bất Tiến, Tú Bà, Sở Khanh có tội mà thôi. Xin Đại vương ra lệnh cho tướng sĩ nhất thiết không làm hại ai khác.

Từ Hải sai kiện tướng Sử Chiêu lãnh việc tế tác, mang một đội quân giả làm thường dân vào thành Lâm Tri do thám, phục sẵn quanh nhà Tú Bà, chờ đại binh đến là ập vào bắt sống bọn tội phạm đem về. Sai đại tướng Hạ Báo lãnh một đạo quân đến huyện Vô Tích bắt Hoạn Thư và mẹ là Kế thị, bắt bọn gia nhân Hoạn Ưng, Hoạn Khuyển, hai tên Bạc Hạnh, Bạc Bà. Vãi Giác Duyên ở Chiêu Ẩn Am, bà quản gia nhà họ Hoạn thương xót Hoa nô, lén giúp đỡ, được mời đến như thượng khách. Ngày khởi binh đánh thành Lâm Tri, Từ Hải dành cho Thúy Kiều chủ tọa việc trọng đại là thệ sự.

Truyện Kim Vân Kiều của Thanh Tâm Tài Nhân tả:

Vương phu nhân đứng trên đàn rót rượu thệ sự, tướng sĩ nhất tề quì gối. Phu nhân khấn:

– *Trời thăm, đất dày xét cho lòng tôi. Núi cao, sông dài xin biết dạ này. Tôi là Vương Thúy Kiều, không may cha bị vu oan, phải bán mình chuộc tội, gặp phải bọn Mã Bất Tiến, Tú Bà, Sở Khanh, Hoạn thị, Kế thị, Bạc Hạnh, Bạc Bà bày mưu hãm hại. Nay nhờ uy linh Từ công, cất quân báo thù. Trước xin cáo với Trời, Đất, Thần minh, sau xin xuất phát. Toàn thể ba quân chớ ngại cần lao, hãy vì ta mà phấn khích..*

Hồi trống hiệu nổi lên, đội binh sĩ cầm cờ màu lam hô lớn:

– *Giải bọn phạm nhân Vô Tích vào tòa.*

Hạ Báo dẫn Hoạn Thư, Kế thị, Khuyển, Ưng, Bạc Bà, Bạc Hạnh vào quì dưới sân. Vương phu nhân chánh án tuyên bố tội trạng:

– *Mụ Bạc đẩy người vào cạm bẫy, tên Bạc Hạnh bán người lương thiện vào nhà bắt lương. Chặt đầu mụ Bạc treo lên ngọn cây, tên Bạc Hạnh phải chịu tội theo đúng lời thề của mi. Mi sẽ bị đao kiếm băm vằm nát thân thể, lấy thịt đem cho ngựa ăn.*

Đao phủ dạ ran, lập tức lôi Bạc Bà ra chặt đầu. Bạc Hạnh bị bó chiếu tròn như bó củi, ngoài quần dây thừng thật chặt. Đao phủ dùng cưa cưa Bạc Hạnh từ đầu đến chân thành một trăm đoạn. Xong đem thịt Bạc Hạnh trộn với cỏ cho ngựa ăn.

Kế đó gọi đến phạm nhân Hoạn Thư. Hoạn Thư gục đầu trên sân, lạy van:

– *Xin phu nhân tha mạng cho con đàn bà hèn hạ này.*

Vương phu nhân nói:

– *Hoạn tiểu thư... Ta cũng phải nhận chị là người có nhiều mưu chước và có gan chịu đựng. Nhưng ở đời người ta đối xử với nhau phải có chút tình. Nay chị gặp lại ta nhất định chị không sống được.*

Hoạn Thư khầu đầu lia lịa:

– *Tội của tiện thiếp thực đáng muôn chết. Chỉ xin phu nhân nhớ lại giùm. Khi phu nhân viết tờ cung trạng, tiện thiếp cũng động lòng thương xót, tiện thiếp đã để phu nhân ra chép kinh, niệm Phật ở Quan Âm Các. Rồi khi phu nhân bỏ đi, tiện thiếp không cho đuổi theo. Qua những việc làm ấy chắc phu nhân cũng thấy trong lòng tiện thiếp vẫn kính yêu phu nhân, chỉ vì chuyện chẳng đặng đừng xui tiện thiếp gây nên tội lỗi.*

Vương phu nhân suy nghĩ rồi phán:

– *Ta chỉ muốn lột da chị, ăn thịt chị để tiêu mối hận của ta. Nhưng chị nói cũng đúng. Nay ta tha chết cho chị vì khi ta đi chị đã không đuổi theo. Nhưng còn những tội khác thì chị phải chịu hình phạt.*

Phu nhân lại hỏi:

– *Những tên nào sang Lâm Tri bắt ta? Khai thực đi. Những tên đó sẽ gánh bớt một phần tội lỗi cho chị.*

Hoạn Thư cúi đầu thưa:

– *Tiện thiếp sai hai tên gia nhân Hoạn Khuyển, Hoạn Ưng sang Lâm Tri. Chúng chỉ làm theo lệnh của thiếp. Nếu bắt chúng gánh tội thì tiện thiếp không nỡ.*

Phu nhân khen:

– *Khá lắm. Đến lúc này chị còn dám nhận hết cừu oán vào một mình chị ư?*

Phu nhân truyền lệnh đao phủ đem hai tên Ưng, Khuyển ra chém đầu để cảnh cáo bọn hào nô, làm tiền án răn đe không cho bọn nô nọc hung hãn cậy thế nhà chủ, theo lệnh chủ hãm hại người khác. Phu nhân truyền đánh Kế thị – tức Hoạn bà, mẹ Hoạn Thư, vợ Tể tướng – ba mươi roi. Hoạn bà bị nọc cổ ra, bắt nằm sấp. Hoạn Thư ôm mẹ xin chịu đòn thay. Mụ quản gia, người có ơn nghĩa với phu nhân năm xưa khi phu nhân là Hoa nô, quì xin:

– *Kính thưa lệnh bà, tội của chủ tôi không thể tha thứ. Tôi là tôi tớ của chủ tôi, xin được chết thay cho chủ.*

Phu nhân phán:

– *Vì bà quản gia, ta tha cho mụ Hoạn. Bà lãnh mụ đi khuất mắt ta.*

Mụ quản gia tạ ơn, rồi vực Hoạn bà ra ngoài tòa. Hoạn bà tuổi đã ngoài sáu mươi, lại là vị nhất phẩm phu nhân, cả đời không bao giờ bị cực khổ, nay bị bắt từ huyện Vô Tích giải đến Lâm Tri, chịu bao nhiêu khổ sở, sợ hãi, lại thấy cảnh chém đầu, cứa thân người quá đỗi ghê rợn nên tuy được tha vẫn đứng tim chết ngay. Mụ quản gia đành ngồi canh thi thể bà chủ.

Phu nhân truyền lệnh cho bọn thị nữ trị tội Hoạn Thư bằng cách lột trần, treo lên, đánh một trăm roi. Thị nữ dạ ran, túm tóc Hoạn Thư lôi ra, lột hết áo quần, chỉ để một cái khố. Tóc Hoạn Thư bị buộc lên cây xà ngang, hai tay, hai chân bị buộc dây kéo dăng ra. Hai thị nữ khỏe mạnh cầm roi ngựa. Một em đứng trước, một em đứng sau, cứ thế quát roi lên trước mặt, sau lưng Hoạn Thư.

Hoạn Thư như con đĩa bị bỏ trong thùng vôi, như con lươn trong nồi nước nóng, quần quai rên la. Toàn thân trước sau chẳng còn miếng da nào lành lặn. Đánh xong trăm roi, thị nữ cởi tóc Hoạn Thư, lôi ra ngoài giao cho Thúc Kỳ Tâm. Kỳ Tâm thấy Hoạn Thư toàn thân rách nát, chỉ còn thoi thóp thờ, bèn cầm khái mà than rằng:

– Em ơi. Cái thông minh, sắc xảo của em nó làm em rước tai họa vào thân. Tự em cầm dao cắt thịt em đấy.

Cai tù giải bọn Mã Giám Sinh, Tú Bà, Sở Khanh vào tòa. Phu nhân hỏi xuống:

– Tú Bà... Mi có biết ta là ai không?

Tú Bà quì mọp:

– Thưa lệnh bà, tôi không được biết.

Phu nhân thét:

– Ngóc đầu lên nhìn xem ta là ai.

Cai tù túm tóc Tú Bà kéo giật ra đằng sau. Tú Bà nhìn lên mới nhận ra lệnh bà là Vương Thúy Kiều:

– Xin lệnh bà tha cho.

Phu nhân cười lạnh:

– Lúc này mi còn mơ tưởng đến chuyện sống ư? Lời mi thề với ta năm xưa mi quên rồi sao?

Lệnh bà truyền:

– Lôi con mụ này ra, lấy dầu nhựa thông đun sôi tẩm lên người nó, dựng đầu nó xuống đất, chân chống lên trời, châm lửa đốt như ngọn đèn trời đúng như lời nó thề ngay trước.

Mã Bất Tiến – tức Mã Giám Sinh – tội nhân đứng đầu bằng can phạm Lâm Tri, bị kẹp chân tay vào những mảnh gỗ, căng thẳng, bị đao phủ dùng dao rạch da, moi gân ra cắt cho toàn thân rã rời đứng với lờĩ gã thề. Trong sân tòa án có một vạc dầu thông trộn vỏ cây gai nấu sôi sùng sục, một vạc nước lạnh. Sở Khanh bị lôi đến giữa hai cái vạc này, bị lột quần áo, trói quì vào cây cột. Một cai tù múc dầu thông tưới lên người Sở Khanh, một cai tù múc nước lạnh tưới theo.

Tú Bà bị quán thành cây sáo lớn, Mã Giám Sinh bị căng xác, Sở Khanh trần truồng bị trói như con heo chờ đợi nước cạo lông. Vương phu nhân ra lệnh:

– Hành hình!

Lửa được châm vào cây sáo Tú Bà. Mã Giám Sinh bị khoét thịt, đao phủ dùng lưỡi câu móc gân ra cắt. Xác Mã Qui bị quăng ra biển cho cá mập ăn. Sở Khanh bị tưới dầu nhựa thông sôi rồi tưới nước lạnh, thân thể biến thành cây thịt bầy nhầy máu mủ. Quân sĩ bóc miếng vỏ gai trên đầu gã xem gã còn sống hay đã chết, óc gã nhoe nhoét chảy ra ngoài.

oOo

Trạc Tuyền... Em có bồi hồi không, Em?

Bọn bắt lương ác ôn hại đời em, làm em đau khổ, em trả thù chúng nó khi em lên Bà cũng được. Nhưng em hành hạ chúng nó khủng khiếp đến thế là quá đáng.

Một trinh nữ tài sắc... bị lường gạt, bị gã lưu manh dâm dăng hạ cấp phá trinh, bị bắt ép làm gái chơi hai lần, bị bắt cóc, bị đánh đến chảy máu, phải tự tử cũng hai lần, bị bắt làm con hầu, đầy tớ, Vương Thúy Kiều có quyền trả thù. Nhưng trả thù khủng khiếp thế thì không nên, huống chi lại là ni cô Trạc Tuyền.

Ni cô gõ mõ tụng kinh ở hai chùa, một Quan Âm Các, một Chiêu Ân Am. Không những ở chùa lo nhang đèn, tụng kinh, niệm Phật, ni cô còn chép kinh nữa. Ni cô tu ba niên ở Quan Âm Các, ít nhất cũng một niên ở Chiêu Ân Am. Bốn mùa lá rụng chứ ít gì. Nghe nói ni cô thông tuệ khác thường chắc phải thấm nhuần ít nhiều giáo lý từ bi hỷ xả của đạo pháp. Cũng nghe nói ni cô đã được giọt nước cành dương tưới tắt mọi lửa lòng. Vậy mà sao ni cô lại hành hạ người ta tàn ác đến như thế?

*Thịt da ai cũng là người
Lòng nào hồng rụng, thấm ròi chẳng đau!*

Khi chưa dzô cửa thiền, ni cô đã biết chuyện ấy. Người khác hành hạ, tra tấn ni cô làm ni cô đau đớn, ni cô oán hận, nhưng đến khi có thể trả thù, ni cô lại hành hạ, tra tấn người khác đau đớn hơn ni cô gấp bội. Vậy thì oan trái làm sao giải được? Sau việc làm ấy, ni cô phải đánh đàn cho nó nghe, chúc rượu cho nó uống, phục vụ nó trong giường, rồi nhảy sông tự trầm là đáng lắm.

Sợ thay cho Thúy Kiều! Nợ máu kiếp này không trả, sẽ phải trả kiếp sau. Công Tử Hà Đông bù ngủ nghĩ phải chi lúc lệnh bà đang hung hăng con bọ xít hành hạ bọn Mã, Tú, Sở, Bạc... Công Tử gọi nàng một tiếng:

– Trạc Tuyên!

Biết đâu nàng lại chẳng “hoắc nhiên đại ngộ” mà tha chết cho bọn tội nhân, nhờ vậy nàng thoát được cái gọi là nợ máu, tiền oan, tức trái. Biết đâu đấy! Kinh điển ghi chép chuyện có sư ông tu hành cả đời vẫn u u, mê mê, mờ mờ, mịt mịt. Bỗng một hôm, sư ông quét vườn, quét mảnh sành văng vào gốc trúc, phát ra một tiếng “keng”. Thế là sư ông “hoắc nhiên đại ngộ” sau đó thành bồ tát.

Chuyện có thật mới được ghi vào kinh điển để lại cho đời sau. Phải tin. Không tin là báng bổ. Vậy thì chỉ một mảnh sành văng vào gốc trúc phát ra một tiếng keng thôi, sư ông kiếp tu hành nặng như đá đeo còn “hoắc nhiên đại ngộ”, huống chi cả một tiếng kêu, tiếng gọi thảng thốt:

– Trạc Tuyên!

Đã không có ai gọi lớn hai tiếng Trạc Tuyên bên tai ni cô để ni cô tỉnh ngộ. Vì không có tiếng gọi thiêng nên ni cô Trạc Tuyên, tên khác là Vương Thúy Kiều, tên khác nữa là Vương phu nhân, đã trả thù khủng khiếp. Nếu nàng tha không giết các can phạm có thể nàng đã không phải nhắm mắt nhảy xuống sông Tiền Đường.

Công Tử Hà Đông tại ngục Chí Hòa những năm 1988, bèn có thơ rằng:

*Mười lăm năm, tám cuộc tình
Bốn tên chết bởi cô mình oan gia.
Tòa gì chánh phạm thì tha
Hai tên tòng phạm thì Bà cưa đôi.
Oán còn kết, oán chưa thôi!
Trạc Tuyên! Em có bồi hồi không Em?*

Mười lăm năm em có tám người đàn ông dính em thì đúng hơn là tám cuộc tình hay tám người tình: Kim Trọng, Mã Giám Sinh, Sở Khanh, Thúc Kỳ Tâm, Bạc Hạnh, Từ Hải, Hồ Tôn Hiến, Thổ quan. Mấy tên chết thảm: Mã Giám Sinh, Sở Khanh, Bạc Hạnh, Từ Hải và hai tên văng miếng Hoạn Ưng, Hoạn Khuynh. Những tên này chết vì em có số oan gia. Tên đàn ông nào động vào em là tên ấy thân bại, danh liệt, khốn khổ, khốn nạn.
Trạc Tuyên Thúy Kiều... Em thấy thế không Em?